

De Goede Herder

Ofschoon het altijd verder is,
Het land, waarnaar mijn ziel blijft trekken,
Hoe eindloos tijd- en weg zich rekken,
'k Weet dat de Heer mijn Herder is.

Hij kiest mijn rustplek in de wei,
En laat de beken langs mij ruischen;
In 't veld me als in een vesting huizen,
Hij richt den disch, spreidt 't leger mij.

En komt een bende dreigend af,
Hij weet me op 't veilig pad te stieren.
Val ik ten prooi van wilde dieren,
Dan slaat zijn stok en schut zijn staf.

En als de gluiperige dood
Loert in de glibberige passen,
Wanneer zijn schaduwen me omwassen,
Richt Hij het staal op hem die stoot.

Zelfs als ik in den slag verdwaal,
Waar dood en hel den buit betwisten,
Vaagt Hij de om mij gespannen listen
Weg als de webben in een zaal.

En als het pad zich huiswaarts wendt,
(De schemer valt, de lampen gloren,
Ik kan het feestgezag al hooren)
Word ik geroepen en gekend.

WILLEM DE MÉRODE